

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2171	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 5 Ἀπριλίου 2019 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁρόσημο καθαρότητας

«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1)

Απόψε, ἀγαπητοί μου, τετάρτη Παρασκευὴ τῆς περιόδου αὐτῆς, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ὤρισε νὰ διαβάζεται ἡ **τετάρτη στάσις τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου**. Τὸ ἐμπνευσμένο αὐτὸ ποίημα τῆς Βυζαντινῆς περιόδου εἶνε τρόπον τινὰ μία ἀνθοδέσμη, ἓνα μπουκέτο, ἀπὸ 144 εὐωδιαστὰ λουλουδία· τὸ καθένα εἶνε ἐπανάληψις τοῦ χαιρετισμοῦ ποὺ ἀπηύθυνε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τὴν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν ἀειπάρθενο Μαρία «*Χαῖρε, κεχαριτωμένη...*» (Λουκ. 1,28).

Κάθε Παρασκευὴ προσπαθοῦμε νὰ ἐρμηνεύσουμε καὶ ἓνα χαιρετισμὸ. Ἀπόψε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξουμε τὸν στίχο τῶν Χαιρετισμῶν ποὺ λέει· «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας*» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1), δηλαδῆ· *Χαῖρε, Παναγία, διότι εἶσαι ἡ στήλη τῆς παρθενίας*, τὸ ὀρόσημο τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς καθαρότητας, τὸ ἄφθαστο ὕψος τῆς ἀγνότητος· *χαῖρε, Παναγία, διότι μὲ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν παρθενία σου ἔγινες ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πύλη ποὺ εἰσάγει τὸ ἀνθρώπινο γένος στὴν σωτηρία*.

***

Ὁ ἄνθρωπος, ἀδελφοί μου, ὅπως ἔχουμε πεῖ κατ' ἐπανάληψιν, **εἶνε δημιουργημα τοῦ Θεοῦ**. Διαφέρει δὲ ἀπὸ τὰ ἄλλα πλάσματα κατὰ τοῦτο· γιὰ τὰ ἄλλα λέει ἡ Γραφή, ὅτι «*εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν*» (Ψαλμ. 32,9· 148,5), ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀποτέλεσμα ἰδιαιτέρας προνοίας. «*Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον...*», λέει ἡ Γραφή (Γέν. 1,26)· τρόπον τινὰ καλεῖ σὲ σύσκεψι γιὰ τὸ πῶς θὰ κατασκευάσῃ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ κατασκευάσθηκε **διπλός**, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, ὕλη καὶ πνεῦμα. Καὶ τὸ μὲν ὁρατὸ εἶνε ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀπ' ὅπου πλάσθηκε ὁ Ἀδὰμ (βλ. ἔ.ἀ. 2,7), ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του εἶνε πνεῦμα, ἀθάνατο καὶ αἰώνιο. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐτέθη στὸν παράδεισο, μέσα σὲ ἐκλεκτὴ περιοχὴ τῆς Μεσοποταμίας, μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, καὶ ἦταν εὐτυχισμένος.

Εὐτυχισμένος; Κάτι τοῦ ἔλειπε. Ποιό εἶν' αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔλειπε; τὸ φῶς, τὸ νερό, οἱ καρποί, τὰ ἄσματα τῶν πουλιῶν...; Κάτι ἄλλο, ἓνα πλάσμα ποὺ νὰ ταιριάζῃ μ' αὐτόν· τοῦ ἔλειπε μία σύζυγος. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ «*ἐπέβαλε ἔκστασιν*» (ἔ.ἀ. 2,21), κοιμήθηκε· κ' ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν, ὁ Θεὸς ἐπενέβη καὶ δημιούργησε τὴν **γυναῖκα**. Καὶ ὅπως διδάσκει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, πήρε σάρκα ὄχι ἀπὸ τὰ πόδια οὔτε ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδὰμ. Ὅχι ἀπ' τὰ πόδια, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ ἔνῃ ἡ γυναῖκα σκλάβη τοῦ ἀνδρός· οὔτε ὅμως ἀπὸ τὸ κεφάλι, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ κυριαρχῇ καὶ νὰ τὸν κυβερνᾷ ἡ γυναῖκα. Πῆρε σάρκα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδὰμ καὶ ἀπὸ ἑκεί τὴν ἔπλασε, γιὰ νὰ δείξῃ, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἰσότιμη καὶ ἀγαπητὴ σύντροφος τοῦ ἀνδρός.

Ξύπνησε ὁ Ἀδὰμ. Καὶ ὅταν τὴν εἶδε δίπλα του, χάρηκε καὶ θαύμασε, γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν τὸ ἀνώτερο πλάσμα· ἡ γυναῖκα τὸν κατέκτησε. Καὶ τότε εἶπε· «*Τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου*»· αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ γυναῖκα μου. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἀφήνει τοὺς γονεῖς του καὶ προσκολλᾶται στὴ γυναῖκα του, κατὰ τὸ θεῖο πρόσταγμα «*Καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*» (ἔ.ἀ. 2,23-24). Αὐτὴ εἶνε ἡ δημιουργία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐῆς, ὅπως διδάσκει ἡ Γραφή, καὶ ἔτσι θέσπισε ὁ Θεὸς τὸν γάμο. **Λίγα λόγια περὶ γάμου**, ἐφ' ὅσον ἀπευθύνομαί σ' ἐσᾶς.

Ἕνας νέος νυμφεύθηκε καὶ ὅταν τὸ ἀνήγγειλε στὸν Ἀδαμάντιο Κοραῆ εἶπε· «Ἔγινα διπλός. –Λάθος κάνεις, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος· δὲν ἔγινες διπλοῦς, ἀλλὰ **ὠλοκληρώθηκες!**»

Ἄξιο προσοχῆς εἶνε, ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ τὸν Ἀδὰμ ἔκανε **μία γυναῖκα**· δὲν ἔκανε πέντε ἢ δέκα γυναῖκες, ὅπως κάνουν οἱ μωαμεθανοὶ ποὺ ἔχουν χαρέμια καὶ πολυγαμία (αὐτὰ ὁ Κεμάλ παρὰ τὴν προσπάθειά του ἀπέτυχε νὰ τὰ καταργήσῃ – τόσο ριζωμένα εἶνε στὴ ζωὴ τους).

Ὁ Χριστὸς μας, ποὺ ἔκανε ἀμέτρητα θαύ-

ματα, **τὸ πρῶτο θαῦμα** του τὸ ἔκανε στὸ γάμο (βλ. Ἰω. 2,1-11), γιὰ νὰ δείξει τὴν σημασία του καὶ νὰ τὸν ἀγιάσει ὡς μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας.

Καρπὸς τοῦ εὐλογημένου νομίμου γάμου εἶνε καὶ **ἡ γέννησις παιδιῶν**. Ἡ παρεμπόδισις τῆς τεκνογονίας μὲ διάφορα σατανικὰ μέσα καὶ μάλιστα μὲ τὶς δολοφονικὰς ἐκτρώσεις εἶνε μεγάλο ἔγκλημα, θανάσιμη ἁμαρτία.

Τὸ πᾶν ὅμως, ὅπως εἶπε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, δὲν εἶνε νὰ γεννήσῃ ὁ ἄνθρωπος· αὐτὸ εἶνε εὐκόλο, καὶ τὰ ζῶα γεννοῦν. Ἄξια ἔχει κυρίως τὸ ἀνατρέφειν. Καὶ αὐτὴ **ἡ ἀνατροφή** λείπει σήμερα πολὺ στὴν κοινωνία μας.

Ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τόσο τὴν πολυγαμία ὅσο καὶ τὸ **διαζύγιο**. Τὰ χριστιανικὰ ἀντρώγυνα δὲν χωρίζαν· ἦταν τόσο ἀγαπημένα, ὥστε μερικὲς φορὲς τὸ πρῶτὸ πέθαινε ὁ ἄντρας καὶ τὸ βράδῳ ἡ γυναίκα. Τώρα μὲ τὸν πολιτικὸ «γάμο» μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ πολλὰς γυναῖκες· καὶ ἔτσι, ἐνῶ κατηγοροῦμε τοὺς μωμεθανοὺς, πέφτουμε στὸ ἴδιο σφάλμα. Ποῦ σήμερα ἐκείνη ἡ πιστότης καὶ ἡ ὁμόνοια;...

* * *

Ἄλλ' ἐκτὸς καὶ πέρα ἀπὸ τὸν γάμο, στὸν ὁποῖο ἀναποφεύκτως ἐκδηλώνεται καὶ τὸ σαρκικὸ στοιχεῖο, ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡ ἀνωτέρα βαθμίδα ζωῆς, **ἡ παρθενία**, τὴν ὁποία ἐγκωμιάζει ἀπόψε ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας λέγοντας: «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας*» (Ακάθ. ὕμν. 11α). Ἡ Παναγία εἶνε τὸ ἄφθαστο πρότυπο τῆς ἀρετῆς αὐτῆς.

Τί εἶνε ἡ παρθενία; Ὁρισμένοι ἄνθρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ ἐκλέγουν, ἀντὶ νὰ ἔλθουν σὲ γάμο, ν' ἀκολουθήσουν μία ἄλλη μορφή ζωῆς, νὰ ζήσουν ὅπως οἱ ἄγγελοι, ἀφωσιωμένοι στὴ λατρεία καὶ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἄλλοι μὲν καταφεύγουν σὲ μοναστήρια, ἄλλοι δὲ ἐντάσσονται σὲ ἱεραποστολικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ ἀδελφότητες ἐργαζόμενοι μέσα στὴν κοινωνία.

Τὸν παλαιὸ καιρὸ, μετὰ τὴν πτώσι τῶν πρωτοπλάστων, ἡ παρθενία ἦταν κάτι ἀκατόρθωτο, λησμονημένο σχεδὸν τελείως, «**εἶδος ὑπὸ ἐξαφάνισιν**». Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες (ὁ Ἀδάμ, ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαὰκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ προφῆται) ἦταν ἔγγαμοι. Μόνον πρὸς τὸ τέλος τῆς περιόδου τῆς παλαιᾶς διαθήκης, μὲ τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν, ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται σποραδικῶς ἡ παρθενία. Καὶ ὅταν πλέον, μὲ τὴν ἔλευσι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ χάρι τῆς ἀπολυτρώσεως ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον, οἱ ἄνθρωποι ἐνισχύθηκαν, τότε καὶ ἡ παρθενία **ἐξέλαμψε**. Ἡ παρθενία εἶνε ἄνθος ποὺ φύτρωσε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ σταυροῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὠρισμένοι μαθηταὶ του (ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἄλλοι), ἡ μυροφόρος Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κ.λπ. ἔκαναν τὴν ἀρχή. Στὴν Ἐκκλησία ὑπῆρχε ξεχωριστὴ τάξις παρθένων καὶ στοὺς βίους τῶν ἁγίων διαβάζουμε ὅτι πολλοὶ ἔζησαν ἐν παρθενίᾳ, εἴτε ἄντρες (π.χ. οἱ ἅγιοι Δημήτριος, Γεώργιος, Παντελεήμων, Ἀντώνιος κ.λπ.) εἴτε γυναῖκες (π.χ. οἱ ἅγιες Θέκλα, Βαρβάρα, Αἰκατερίνη, Παρασκευή, Συγκλητικὴ, Κασσιανὴ κ.λπ.).

Ὅπως τὸ νὰ κακολογῆται καὶ νὰ ἐμποδίζεται ὁ γάμος ἀποτελεῖ αἵρεσι (βλ. Α' Τιμ. 4,3), ἔτσι ἀποτελεῖ **αἵρεσι** καὶ τὸ νὰ ἐμποδίζεται ἢ νὰ περιφρονῆται καὶ διαβάλλεται ἡ παρθενία. Ἡ δὲ Παναγία Θεοτόκος, ὅπως λέει ἕνας ἄλλος χαιρετισμός, εἶνε «*ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα*» (Ακάθ. ὕμν. 04β), ἐκείνη δηλαδὴ ποὺ συνενώνει καὶ τὰ δύο, τὴν παρθενία καὶ τὴ λοχεία (δηλαδὴ τὸν γάμο)· στὸ πρόσωπό της κατὰ ἀνεξήγητο ὑπερφυσικὸ τρόπο συνυπάρχουν καὶ τὰ δύο. **Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος** εἶνε ὁ ἰδεώδης τύπος γυναικός· παρθένος πρὸ τοῦ τοκετοῦ, παρθένος κατὰ τὸν τοκετό, παρθένος μετὰ τὸν τοκετό. Γι' αὐτὸ οἱ ὀρθόδοξοι τὴν ὀνομάζουμε «**Ἀειπάρθενον**», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς αἵρετικὸς προτεστάντες καὶ χιλιαστὰς, ποὺ ἀσκοῦν προσηλυτισμὸ καὶ διαδίδουν τὶς πλάνες των.

* * *

«*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας...*». Ἐδῶ ἐγκωμιάζεται ἡ παρθενία, ἡ ὁποία στὸν ἀρχαῖο κόσμον ἦταν ἄγνωστη. Τώρα ὅμως μερικοὶ προσπαθοῦν **ν' ἀναβιώσουν τὴν εἰδωλολατρία** μὲ «βαπτίσεις» καὶ «γάμους» στὸν Ὀλυμπο, ἐκεῖ ποὺ κατὰ τὴ μυθολογία ὠργιάζαν οἱ θεοί. Γυρίζουμε σὲ χρόνια εἰδωλολατρικά!

«*...Χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας*». Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται ἂν θὰ θελήσουμε νὰ σωθοῦμε. Ὅχι ἀπλῶς ν' ἀκοῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ μετανοοῦμε γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶνε ἔνοχοι φοβερῶν ἁμαρτημάτων, ὅπως ἡ φθορὰ τῆς παρθενίας, ἡ ἔκτρωσις ἐμβρύου, τὸ διαζύγιο καὶ ἄλλα ἐγκλήματα. Παρακαλῶ **τρέξτε νὰ ἐξομολογηθῆτε** μὲ δάκρυα, ὅπως ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Ὑπάρχει τὸ φάρμακο τῆς μετανοίας.

Ὁ Θεὸς ὡς γίνῃ ἴλεως. Γιατὶ ἂν ἐξακολουθήσουμε ἔτσι, κάποιον κακὸν θὰ μᾶς βρῆ. Τί θὰ εἶνε; σεισμός, φωτιά, κάτι ἄλλο; Δὲν γνωρίζω, δὲν εἶμαι προφήτης· ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος εἶμαι.

Εἴθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας νὰ ἐλεήσῃ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**